

Αυτώνης Δραγανίγος

Μπαίνουμε στην τελική ευθεία σοβαρών πολιτικών εξελίξεων.

Μέσα σε λίγους μήνες από τώρα η πολιτική κατάσταση θα είναι σε κάθε περίπτωση πολύ διαφορετική από τη σημερινή.

Βρισκόμαστε μπροστά σε μια πολιτική καμπή που σφραγίζεται από την αύξηση της επίθεσης, την επιταχυνόμενη φθορά και την εξάντληση των ορίων της συγκυβέρνησης, τις λαϊκές αντιστάσεις που δεν σταματούν και την απότομη κλιμάκωση των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και των πολέμων..

Στο μεταίχμιο αυτό τρεις είναι οι επιλογές που ανοίγονται μπροστά στην ελληνική κοινωνία:

Η πρώτη είναι η αυτοκτονική συνέχιση της κανιβαλικής πολιτικής του μαύρου μετώπου της συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ, του κεφαλαίου, της ΕΕ και του ΔΝΤ, η επιλογή των κυρίαρχων τάξεων. Επιλογή στηριγμένη στο φόβο τού «θα γίνουμε Ουκρανία», θα «μας διώξουν από το ευρώ και θα πεινάσουμε», στον εκβιασμό, τη βία, την εξαγορά. Έχουμε την αισιοδοξία ότι αυτή η βάρβαρη πολιτική και το πολιτικό-ταξικό μπλοκ που τη στηρίζει θα ηττηθούν.

Η δεύτερη είναι η ελεγχόμενη εναλλαγή «εντός των τειχών»:

Η κατάργηση ορισμένων ακραίων πλευρών του Μνημονίου, χωρίς σύγκρουση με την Ευρωπαϊκή Ένωση και τους δανειστές, σε συμφωνία με τις δυνάμεις του κεφαλαίου. Μια πολιτική που βρίσκει επιχειρήματα στο φόβο των δυσκολιών, στο «ρεαλισμό» του συσχετισμού, στις μειωμένες προσδοκίες.

Είναι η πολιτική πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ, που παίρνει το χαρακτήρα αναζήτησης εναλλακτικής κυβερνητικής λύσης με

χαρακτηριστικά «εθνικής ενότητας». Πώς αλλιώς μπορεί κανείς να ερμηνεύσει τις δηλώσεις του Αλ. Τσίπρα στη Ριάλ ότι (για το

σηματισμό κυβέρνησης) «απαιτείται η συμμετοχή όλων των δυνάμεων της κοινωνίας και της πολιτικής, που στον ένα ή στον άλλο βαθμό συμπίπτουν στον κρίσιμο κοινωνικό και εθνικό σκοπό» ή η επίκληση της «εθνικής συνεννόησης για το χρέος».

Αυτή η πολιτική κατεύθυνση διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης μέσα στο πλαίσιο της ευρωζώνης και της ΕΕ δεν μπορεί να λύσει σε καμία περίπτωση τα τεράστια λαϊκά προβλήματα και πιθανότατα θα οδηγήσει σε τραγικές εξελίξεις, όπως στην Κύπρο. Θα είναι ανεπίτρεπτο για την αντικαπιταλιστική Αριστερά να μην παίρνει σαφή θέση απέναντι σε αυτή την πολιτική, μένοντας σε αόριστες αμφισημίες, τού τύπου «αν και εφόσον», και φυσικά να μην προτείνει ένα δρόμο για να μην πάνε τα πράγματα έτσι, «για να πάνε τα πράγματα αλλιώς».

Η τρίτη επιλογή είναι ο δρόμος της ανατροπής, ο δρόμος της επιβολής λύσεων ουσιαστικής βελτίωσης της οικονομικής και πολιτικής θέσης των εργαζόμενων σε σύγκρουση με το κεφάλαιο, τους δανειστές και την ΕΕ. Είναι ο δρόμος της συγκέντρωσης δυνάμεων γύρω από το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, της αλλαγής των συσχετισμών μέσα στην κοινωνία και την Αριστερά υπέρ της διεκδίκησής του. Ο δρόμος του οργανωμένου λαού, της οικοδόμησης των λαϊκών οργάνων πάλης, της συγκρότησης του κοινωνικού και πολιτικού μετώπου της ανατροπής..

Αυτό που κρίνεται είναι αν θα πέσει η κυβέρνηση και θα ανατραπεί συνολικά η πολιτική του μαύρου μετώπου κεφαλαίου-ΕΕ-ΔΝΤ οξύνοντας την κρίση της αστικής πολιτικής και ανοίγοντας δρόμους αντικαπιταλιστικής ανατροπής ή αν θα μπούμε σε μια περίοδο «ομαλής κοινοβουλευτικής εναλλαγής, εντός των πλαισίων», με τη συμμετοχή της Αριστεράς. Κι αυτό κρίνεται σήμερα, καθημερινά, στο συσχετισμό δυνάμεων που διαμορφώνεται στη διαπάλη ανάμεσα στις δύο αυτές γραμμές.

Κρίνεται αν θα επικρατήσει η κοινοβουλευτική αναμονή ή η άμεση κλιμάκωση της πάλης. Αν θα βαθύνουν οι διεκδικήσεις μας, δίνοντας ριζοσπαστικό, αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο στην αγωνιώδη θέληση του λαού «να αλλάξει την ζωή του», διεκδικώντας την ηγεμονία στο «αντιμνημονιακό» ρεύμα, αναπτύσσοντας το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, ή θα το ψαλιδίσουμε στο όνομα ενός **«αριστερού ρεαλισμού»**.

Αν θα συνδέσουμε τον σημερινό μας αγώνα με την πορεία προς την επαναστατική αλλαγή και την εργατική εξουσία, δείχνοντας ότι για να αλλάξει η κατάσταση απαιτείται σύγκρουση με το «βαθύ» κράτος, τις δυνάμεις καταστολής, τον δικαστικό και στρατιωτικό μηχανισμό και τον κοινοβουλευτικό ολοκληρωτισμό, σε αντιπαράθεση με αντιλήψεις ενός αφελούς «κυβερνητισμού» που πιστεύει ότι το πρόβλημα της Αριστεράς είναι να «διατυπώσει» τη δική της «καλή» κυβερνητική πρόταση. Αν θα διατηρηθεί και θα βαθύνει η ανεξαρτησία της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς ή θα μετατραπεί σε «αριστερό διορθωτή» και «εγγυητή» της πορείας του ΣΥΡΙΖΑ. Αν θα γίνουν άμεσα βήματα στη συμμαχία - συμπόρευση όλων των δυνάμεων που συμφωνούν με την ανάγκη του μετώπου στη βάση του μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος και διαχωρίζονται καθαρά από τις καταστροφικές αυταπάτες και αμφισημίες απέναντι σε μια πολιτική και μια κυβέρνηση στα πλαίσια της ΕΕ και του συστήματος.

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 31.8.2014